

SOFI
KINSELA

Zabava tek
počinje

Prevela
Aleksandra Čabraja

■ Laguna ■

Naslov originala

Sophie Kinsella

THE PARTY CRASHER

Copyright © Madhen Media Ltd 2021

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

U znak sećanja na Šeron Propson

PRVO POGLAVLJE

Znam da ja to mogu. *Znam* da mogu. Šta god da neko kaže. To je samo pitanje upornosti.

„Efi, lepo sam ti rekla, taj anđeo neće moći tako da stoji“, kaže moja starija sestra Bin prilazeći i posmatrajući me sa čašom kuvanog vina u ruci. „Ni u ludilu.“

„Hoće.“ Odlučno nastavljam da obavijam kanap oko našeg voljenog srebrnog ukrasa, ne obraćajući pažnju na jelove iglice koje mi bockaju ruku.

„Neće. Okani se toga! Pretežak je!“

„Neću da se okanem!“, odvracam. „*Uvek* smo imali srebrnog anđela na vrhu novogodišnje jelke.“

„Ali ova jelka je upola manja od onih koje smo ranije imali“, podseća me Bin. „Zar nisi primetila? Stvarno je tanušna.“

Na trenutak odmerim stablo, koje stoji na uobičajenom mestu u niši u predvorju. Naravno da sam primetila da je manje. Obično smo imali ogromna, upadljiva, bokorasta stabla, dok je ovo prilično majušno. Ali trenutno ne razmišljam o tome.

„Ovo će *uspeti*.“ Povedonosno vezujem poslednji čvor a onda puštam konopac – na šta se čitava grana strovali a

anđeo se izvrće i skuti mu padaju preko glave, otkrivajući gaćice. Sranje.

„Pa, to izgleda baš svečano“, kaže Bin, prasnuvši u smeh. „Da mu napišemo 'Srećna Nova godina' na gaćama?“

„U redu.“ Odvezujem anđela i izmičem se za korak. „Podupreću granu drvenim štapom ili tako nešto.“

„Samo stavi nešto drugo na vrh jelke!“ Bin zvuči pomalo razgaljeno, pomalo iznervirano. „Efi, zašto si uvek tako tvrdoglava?“

„Nisam ja tvrdoglava, ja sam *uporna*.“

„Ne daj se, Efi!“, dobacuje tata, prolazeći pored nas sa ukrasnim sijaličicama u naručju. „Bori se! Ne odstupaj!“

Oči mu sijaju a obrazi su mu rumeni, i ja mu srdačno uzvraćam osmeh. Tata to razume. On je jedan od najupornijih ljudi koje poznajem. Odgajila ga je samohrana majka u majušnom stanu u Lejtonu na Moru, i išao je u pravu kabojsku školu. Ali je istrajao, upisao koledž, a onda se zaposlio u investicionoj firmi. Sad je tu gde je: u penziji, zadovoljan, srećan, sasvim smiren. To se ne postiže odustajanjem kod prve prepreke.

Dobro, njegova upornost ponekad ume da preraste u nerazumnu tvrdoglavost. Kao onda kad nije hteo da odustane od dobrotvorne trke na deset kilometara, iako je šepao i ispostavilo se da je pokidao mišić potkolenice. Ali kako je kasnije rekao, prikupio je novac, obavio je posao i preživeće. Kad smo bile male, tata nam je uvek govorio „Preživećeš!“, što je ponekad bilo bodrenje a ponekad navijanje, a ponekad i krajnje neprikladno. (Ponekad ne želiš da čuješ da ćeš preživeti. Želiš da se zagledaš u okrvavljeno koleno i jaučeš i da ti neko nežno kaže: „De, de, baš si hrabra.“)

Tata je očigledno dobro potegao kivanog vina još pre nego što sam danas stigla – ali zašto da ne? Božić je i njegov

rođendan, i kitimo jelku. Oduvek smo imali običaj da kitimo jelku na tatin rođendan. Čak i sad kad smo sasvim odrasle, svake godine se vraćamo u Grinouks, naš porodični dom u Saseksu.

Dok tata odlazi u kuhinju, primičem se Bin i pitam priгуšenim glasom: „Zašto je Mimi ove godine kupila tako malu jelku?“

„Ne znam“, odgovara ona posle kraćeg ćutanja. „Možda je samo htela da bude praktična? Mislim, sada smo svi odrasli.“

„Možda“, kažem, nezadovoljna njenim odgovorom. Naša maćeha Mimi je umetnički tip, kreativna i puna neobičnih ideja. Oduvek je volela da novogodišnje jelke budu što veće, to bolje. Zašto bi odjednom odlučila da bude praktična? Sledeće godine ja ću ići sa njom da kupimo jelku, odlučujem. Neupadljivo ću je podsetiti da smo u Grinouksu oduvek imali ogromnu jelku i da nema razloga da prekidamo tu tradiciju, čak i ako Bin već *stvarno* ima trideset tri godine, Gas trideset jednu a ja dvadeset šest.

„Konačno!“ Bin mi prekida misli, gledajući u svoj telefon.

„Šta?“

„Gas. Upravo mi je poslao video. U poslednji čas.“

Pre nekih mesec dana tata je rekao da ove godine ne želi poklone. Kao da bismo to uopšte uzeli u obzir. Mada, pošteno govoreći, stvarno ima dovoljno džempera, dugmadi za manžetne i sličnih stvari, pa smo odlučili da budemo kreativni. Bin i Gas su montirali video koji je Gas upravo dovršio, a ja sam napravila sopstveni projekat iznenađenja, koji jedva čekam da pokažem tati.

„Pretpostavljam da je Gas bio prilično zauzet s *Romili*“, kažem, namignuvši Bin, koja mi uzvraća širokim osmehom.

Naš brat Gas je odnedavno u vezi sa sjajnom devojkom po imenu Romili. A mi se nismo *iznenadile*, svakako se

nismo *iznenadile*, ali... pa. Štos je u tome što je to Gas. Odсутan. Nesnađen. Zgodan je na svoj način, veoma dopadljiv, i sjajan na svom poslu sa softverima. Ali nije baš ono što biste nazvali „alfom“. Dok je ona neverovatno energična devojka sa savršenom kosom i šik haljinama na bretele. (Pregledala sam njene profile.)

„Hoću na brzinu da pogledam video“, kaže Bin. „Hajdemo gore.“ Dok kreće uz stepenice, ona dodaje: „Jesi li upakovala svoj poklon za tatu?“

„Ne, nisam još.“

„Samo da znaš da sam kupila ukrasni papir, za slučaj da ti zatreba, i traku. Inače, naručila sam i hrčka za tetku Džini“, dodaje ona. „Reći ću ti koliko treba da mi daš novca za to.“

„Bin, sjajna si“, kažem razneženo. Jer je stvarno sjajna. Uvek misli unapred. Uvek završava poslove.

„Oh, i još nešto.“ Kad stignemo do odmorišta, Bin gurne ruku u svoju torbu. „Imali su ponudu, kupiš dva, dobiješ tri.“

Ona mi pruža vitamin D u spreju a ja se ugrizem za usnu, upinjući se da se ne nasmejem. Bin polako postaje sumanuto opsednuta zdravljem. Prošle godine mi je stalno kupovala kapsule s ribljim uljem, a pre toga zeleni čaj u prahu.

„Bin, ne treba da mi kupuješ vitamine! Mislim, hvala“, dodajem odmah zatim.

Ulazimo u njenu sobu a ja se razneženo osvrćem. Ostala je ista još otkad pamtim, sa ručno oslikanim nameštajem koji Bin ima od pete godine – dva bela drvena kreveta, komodu, ormar i toaletni sto, sve sa likom Zeca Petra. Tokom našeg detinjstva većito je nameravala da ga zameni nečim modernijim, ali zapravo nikad nije mogla podneti da se odvoji od njega, te je nameštaj još uvek tu. Toliko ga čvrsto povezujem s njom da nikad ne mogu da vidim Zeca Petra a da ne pomislim „Bin“.

„Jesi li za večeras pozvala i Dominika?“ pita Bin otvarajući svoj ajped a ja se ozarim čuvši njegovo ime.

„Ne, još je rano za 'upoznavanje s porodicom'. Videli smo se tek nekoliko puta.“

„Ali bilo je lepo?“

„Da, bilo je lepo.“ Vedro se nasmešim.

„Odlično. Dobro, dakle, idemo...“ Ona postavlja ajped na svoj toaletni sto i obe gledamo kako se pojavljuje moderno ispisan naslov *Jedan jedini... Toni Talbot!*. Potom se pojavljuje scena u kojoj se vidi tatina fotografija u lokalnim novinama iz Lejtona na Moru kad je tata sa jedanaest godina osvojio nagradu na matematičkom takmičenju. Onda sledi njegova matura fotografija pa fotografija s venčanja s našom majkom Alison.

Gledam njeno lepo lice krupnih očiju, osećajući neobičnu odsutnost kao i uvek kad gledam njene fotografije, žaleći što nisam bila čvršće vezana s njom. Imala sam samo osam meseci kad je umrla, a tri godine kada se tata oženio Mimi. Pamtim samo Mimi, kako mi je pevala kad sam bila bolesna, kako je pekla kolače u kuhinji, kako je oduvek bila tu. Mimi je moja mama. Za Bin i Gasa je drugačije – oni se maglovito sećaju Alison, dok ja nemam nikakvu vezu s njom osim sličnosti – iskreno govoreći, mnogo ličim na nju. Svi ličimo na nju, sa širokim licima, istaknutim jagodicama i razmaknutim očima. Većito izgledam iznenađeno, a Binine krupne plave oči uvek gledaju upitno. Gas pak izgleda odsutno, kao da ni na šta ne obraća pažnju (zato što to nikad i ne radi).

Na ekranu počinje niz starih kućnih video-snimaka i ja se naginjem da gledam. Tata drži u naručju malu Bin... porodični piknik... Zatim video koji sam već gledala: tata prilazi vratima Grinouksa i pobedonosno ih otvara, onog dana kada je to postao naš dom. Oduvek je govorio da je

to bio jedan od najvažnijih trenutaka u njegovom životu, to što je kupio ovakvu kuću. „Dečak iz Lejtona na Moru je uspeo“, kako on kaže.

Jer Grinouks nije bilo kakva kuća. *Neverovatna* je. Ima karakter. Ima i kulu! Ima vitražni prozor. Gosti je često nazivaju „ekscentričnom“ ili „čudnom“ ili samo viknu: „Čoveče!“

I dobro, da, možda ima i onih vrlo retkih, zlobnih, neupućenih ljudi koji je nazivaju „ružnom“. Ali oni su *slepi i pojma nemaju*. Prvi put kad sam čula kako jedna nepoznata žena u seoskoj prodavnici naziva Grinouks „čudovišnim“, potresla sam se do dna duše. Moje jedanaestogodišnje srce plamtelo je od ogorčenja. Nikada ranije nisam videla arhitektonskog snoba; nisam znala ni da takvi postoje. Strastveno sam volela sve vezano za svoj dom; sve čemu se ova neznalica, ova zlobna odrasla žena rugala. Od navodno „ružne fasade“ – koja *nije* ružna – do brežuljka. Brežuljak je pomalo neobično, strmo brdašce u našoj bašti, sa jedne strane kuće. Žena se i tome podsmevala a ja sam poželela da viknem: „Pa, sjajno je za logorsku vatru, da znaš!“

Umesto toga iskrala sam se iz prodavnice, s negodovanjem gledajući u vlasnicu gospođu Makadam. Moram doduše priznati da je ona izgledala pomalo preneražena i doviknula mi: „Efi, dušo, jesi li htela nešto da kupiš?“ Ali ja se nisam osvrtila, i još uvek ne znam ko je bila ta nepoznata žena koja se rugala mojoj kući.

Još od tada pomno motrim na reakcije ljudi na Grinouks. Vidala sam ih kako uzmiču i gutaju knedle posmatrajući je i tražeći način da kažu neku lepu reč. Ne kažem da je to test karaktera – ali to jeste test karaktera. Svako ko nije u stanju da kaže bar jednu lepu reč o Grinouksu jeste zlobni snob i za mene je mrtav.

„Efi, vidi, ovo si ti!“ , uzvikuje Bin kad se na ekranu pojavi novi video, a ja gledam sebe kao malu devojčicu koja tetura

po travi, držeći osmogodišnju Bin za ruku. „Nema veze, Efi“, kaže ona vedro kad ja padnem. „Probaj opet!“ Mimi uvek govori da me je Bin naučila da hodam. I da vozim bicikl. I da pletem pletenice.

Nemo primećujem da smo glatko preskočili mračnu godinu Alisonine smrti. Ovaj video predstavlja samo srećne dane. Pa, što da ne? Tatu ne treba podsećati na to. Našao je sreću sa Mimi i od tada je zadovoljan.

Oglašava se zvono na vratima i Bin ne obraća pažnju na to, ali ja se trgnem. Očekujem paket sa Miminim božićnim poklonom. Naručila sam ga posebno za danas, i ne želim da ga Mimi greškom otvori.

„Bin“, kažem, pritiskajući pauzu na ekranu ajpeda. „Hoćeš li da pođeš sa mnom do kapije? Mislim da je stigao Mimin ormarić za šivenje i hoću krišom da ga unesem u kuću. Mada je prilično velik.“

„Naravno“, kaže Bin. Zaustavljajući video. „Pa, kako ti se čini?“

„Sjajno“, kažem usrdno. „Tata će se *oduševiti*.“

Dok žurimo niz stepenice, Mimi ukrašava ogradu stepeništa zelenilom. Diže pogled i smeši nam se, ali izgleda pomalo napeto. Možda joj treba odmor.

„Idem do kapije“, kažem žurno. „Verovatno mi je stigao paket.“

„Hvala ti, Efi dušo“, kaže Mimi svojim blagim, utešnim, irskim naglaskom. Na sebi ima indijsku dezeniranu haljinu, a kosa joj je skupljena na potiljku ručno bojenom drvenom šnalom. Dok je posmatram, vešto vezuje crvenu somotsku traku i ne moram ni da kažem da pritom ništa ne spadne. Tipično.

Dok Bin i ja trčimo po šljunčanoj stazi do velike metalne kapije, popodnevni vazduh već poprima polumračan, zimski

ton. Ispred kapije je parkiran beli kamion, a momak obrijane glave drži kartonsku kutiju.

„Ovo nije moj paket“, kažem. „Premali je.“

„Isporuka za Stari rektorat“, kaže momak dok otvaramo kapiju za pešake. „Tamo nema nikoga. Da li biste mogli da ga preuzmete?“

„Naravno“, kaže Bin, pružajući ruku, i upravo se maši da potpiše isporuku kad je ja zgrabim za ruku, sprečavajući je.

„Čekaj! Nemoj još da potpisuješ. Jednom sam potpisala prijem paketa za svoje komšije, a u njemu je bila razbijena staklena vaza, i oni nisu mogli da dobiju odštetu zbog mog potpisa pa su krivili mene.“ Zadihano zastajem. „Moramo prvo da proverimo.“

„Sve je u redu“, kaže nestrpljivo momak a ja se nakostrešim.

„Ne znate vi to.“ Otvaram poklopac i izvlačim fakturu. „*Joga skulptura*“, čitam. „*Montaža uključena*.“ Pobedonosno dižem glavu. „Vidite? Nije u redu! Treba da je sastavite.“

„Ništa ja ne sastavljam“, odgovara momak, prezrivo frknuvši.

„Morate“, podsećam ga. „Tako ovde piše. *Montaža uključena*.“

„Ma da.“

„Montirajte je!“, zahtevam. „Nećemo potpisati dok je ne sastavite.“

Tip me nekoliko trenutaka mrko gleda, trljajući obrijanu glavu, a onda kaže: „Ti si dosadna gnjavatorka. Je li ti to iko rekao?“

„Da“, odgovaram, odlučno prekrstivši ruke. „Svi.“

„Istina je.“ Bin klimne glavom, široko se osmehujući. „Bolje bi bilo da je montirate. Šta je uopšte *joga skulptura*?“, pita me ona, a ja slegnem ramenima.

„Doneću alat“, kaže momak, sada nas obe gledajući popreko. „Ali ovo je sranje.“

„To se zove savesno ponašanje“, odvratim.

Minut kasnije on se vraća sa alatom a mi ga radoznalo posmatramo dok, nestrpljivo hukćući, počinje da sastavlja metalne delove u... Šta je to zapravo? To je nekakva predstava osobe... ne, dvoje ljudi, muškarca i žene, i oni kao da se poklapaju... šta oni to rade?

Čekaj malo.

O bože. Utroba mi se prevrće i pogledam u Bin, koja izgleda potpuno zatečena. Da li *joga skulptura* zapravo znači *neprirodna seksualna skulptura*?

Dooobro. Da, znači.

I, iskreno, zaprepašćena sam! Endru i Džejn Martin nose istovetne perjane prsluke. Izlažu dalije na letnjem vašaru. Kako je moguće da su oni naručili *ovo*?

„Da li njegova ruka treba da ide na njenu sisu ili na dupe?“, pita momak, dižući glavu. „Nema nikakvih uputstava o tome.“

„Ja... nisam sigurna“, uspevam da izgovorim.

„O bože.“ Bin se trgne kada momak izvuče iz kutije najslikovitiji muški deo tela. „Ne! Nikako. Da li biste mogli časkom da prestanete, molim vas?“, pita ona momka kreštavim glasom. Zatim se okrene ka meni i uznemirenim i prigušenim glasom mi kaže: „*Ne možemo da odnesemo ovo kod Martinovih. Nikad više ne bih mogla da ih pogledam u oči!*“

„Ni ja!“

„Nismo ovo videle. Važi, Efi? Ovo *nismo* videle.“

„Dogovoreno“, odgovaram usrdno. „Hm, izvini?“ Opet se okrećem ka momku. „Mala promena plana. Možeš li ovo da rastaviš i vratiš u kutiju?“

„Šališ se, jebote“, odgovara tip s nevericom.

„Izvinjavam se“, kažem skrušeno. „Nismo znale šta je to.“

„Hvala vam za trud“, dodaje brzo Bin. „I srećan Božić!“ Ona gura ruku u džep farmerki i izvlači zgužvanu novčanicu od deset funti, koja pomalo umiri dostavljača.

„Kakvo sranje“, kaže on, žustro rastavljujući delove. „Odlučite se, jebiga.“ On s negodovanjem posmatra голу žensku figuru. „U svakom slučaju, ako mene pitate, ona će uganuti koleno u takvoj pozi. Treba joj koji jastuk da joj bude udobnije.“

Pogledam u Bin a zatim skrenem pogled.

„Dobra ideja“, uspevam da izgovorim.

„Treba biti oprezan“, dodaje Bin, glasom koji blago podrhtava.

On vraća i poslednji metalni deo u kutiju i Bin se potpisuje na njegovoj elektronskoj spravi, te se on vrati u kamion a nas dve se zgedamo.

„Uganuće koleno“, kaže Bin, umalo prasnivši.

„Martinovi!“, dodajem, blago histeričnim tonom. „O bože, Bin, kako ćemo *ikad* više pričati s njima?“

Kamion konačno kreće, a nas dve dobijamo napad smeha.

„Zalepiću kutiju“, kaže Bin. „Niko neće ni znati da smo je otvarale.“

Ona se upravo saginje da dohvati kutiju, kad mi nešto zapne za oko: prilika udaljena desetak metara koja nam prilazi seoskim putem. To je čovek kojeg bih uvek prepoznala, od tamne kose do blede i istaknute brade, i krupnih koraka dugih nogu. Džo Maran. Čim ga ugledam, više mi ništa nije smešno. Istog časa. Kao da se ništa nije desilo.

„Šta je bilo?“, pita Bin, ugledavši moj izraz lica, i okrene se. „Oh. Oh.“

Kad nam se on približi, srce mi se stegne. Pitonskim stiskom. Ne mogu da dišem. Dišem li? O prestani, Efi. Ne

budi smešna. Naravno da mogu da *dišem*. Ma daj. Mogu da vidim svog bivšeg momka a da pritom ne ispustim dušu.

„Jesi li dobro?“, promrmlja Bin.

„Naravno!“, odvracam brzo.

„Dobro.“ Ona ne zvuči ubeđeno. „Pa, znaš šta, ja ću odneti ovu kutiju, a vas dvoje možete da... popričate.“

Kad ona krene ka vratima, uzmičem za korak, tako da stojim na našoj stazi. Na svojoj teritoriji. Osećam da mi treba sigurnost doma, Grinouksa, porodične ljubavi.

„O, čao“, kaže Džo prilazeći, nedokučivog izraza lica. „Kako si?“

„Dobro.“ Nemarno sležem ramenima. „Kako si ti?“

„Dobro.“

Džo uperi pogled ka mom vratu i ja se nagonski uhvatim za ogrlicu – a onda opusjem sebe. Nije trebalo da reagujem. Trebalo je da mu uzvratim bezličnim pogledom. *Molim? Izvini? Da nisam nekad nosila oko vrata nešto što je bilo značajno za nas? Izvini, ne sećam se baš svih pojedinosti.*

„Lepa ogrlica“, kaže on.

„Da. Poklon od Bin“, kažem opušteno. „Tako da je vrlo posebna. Znaš. Značajna. Zapravo, obožavam je. Nikad je ne skidam.“

Verovatno je trebalo da začutim nakon što sam kazala „Poklon od Bin“. Ali rekla sam šta sam imala. Vidim to po Džoovom izrazu lica.

„Je li sve u redu na poslu?“, pita on sa krutom učtivošću.

„Da, hvala“, odgovaram jednako učtivo. „Premestila sam se na drugo odeljenje. Sada uglavnom organizujem događaje u vezi sa prodajom.“

„Sjajno.“

„A ti? Još uvek nameravaš da se baviš kardiovaskularnom hirurgijom?“

Namerno se izražavam neodređeno, kao da nisam sasvim sigurna u kojoj je on fazi svoje medicinske karijere. Kao da nisam nekad sedela s njim i pomagala mu da uči do dva ujutru.

„Takav je plan.“ On klimne glavom. „Idem ka tome.“

„Sjajno.“

Začutimo. Džoove obrve nabrane su u njegovom uobičajenom napetom mrštenju.

„A šta je sa...“, pita on konačno. „Da li... imaš li nekog?“

Njegove reči mi padaju kao so na ranu. Šta ga briga? Zašto ga to zanima? *Nemaš prava da se raspituješ o mom ljubavnom životu, Džo Marane*, poželim da mu besno odgovorim. Ali tako bih se odala. A isto tako, imam čime da se pohvalim.

„Da, zapravo, imam nekog“, kažem, nabacujući sanjalački izraz lica. „Stvarno je divan. Baš divan. Zgodan, uspešan, dobar, pouzdan...“, naglašavam.

„Nije Hamf?“, pita Džo oprezno, a ja se malo žacnem. Zašto mora da pominje Hamfa? Izlazila sam s Hamfrijem Pelam-Tejlorom tri nedelje da se osvetim Džou, i da, to je bilo nezrelo, i da, žalim zbog toga. Ali zar Džo stvarno misli da smo Hamf i ja ikada mogli da se zabavljamo?

„Ne, nije Hampf“, kažem prenaplašeno strpljivo. „Zove se Dominik. Inženjer je. Upoznali smo se preko interneta i sjajno nam ide. Odlično smo usklađeni. Znaš kad nešto prosto *funkcioniše*?“

„Sjajno“, kaže Džo posle dužeg ćutanja. „To je... drago mi je.“

Ne izgleda kao da mu je drago. Zapravo, izgleda nekako izmučeno. Ali to nije moj problem, govorim odlučno sebi. A on verovatno uopšte nije izmučen. Nekad sam mislila da poznajem Džoa Marana, ali ga očigledno nisam poznavala.

„Imaš li ti nekog?“, pitam učtivo.

„Ne“, odgovori Džon brzo. „Ja... ne.“

Ponovo začutimo, a za to vreme on se pogruži i gurne ruke u džepove kaputa.

Ovaj razgovor stvarno ne ide kako treba. Nekoliko puta duboko udahnem svež zimski vazduh i osetim kako me obuzima tuga. Te grozne noći, sada već pre dve i po godine, nisam izgubila samo ljubav svog života. Izgubila sam prijatelja sa kojim sam se družila otkad nam je oboma bilo pet godina. Džo je odrastao ovde; njegova mama je još uvek direktorka seoske škole. Zajedno smo se igrali. Zatim smo kao tinejdžeri počeli da se zabavljamo. Zajedno smo studirali. Momak i devojka, koji nameravaju da žive zajedno.

Ali sada smo... šta? Jedva smo u stanju da se pogledamo u oči.

„Pa“, kaže Džo napokon. „Srećan Božić.“

„I tebi. Srećan Božić.“

Gledam ga kako odlazi, a onda se okrenem i krenem puteljkom do kuće, zatičući Bin ispred ulaznih vrata.

„Jesi li dobro, Efi?“, pita ona zabrinuto. „Kad god vidiš Džoa, sva se... uznemiriš.“

„Dobro sam“, kažem. „Hajdemo unutra.“

Nikada nisam ispričala Bin šta se te noći desilo. Neke stvari su suviše bolne za priču. Zapravo, trudim se da ne razmišljam o tome, i tačka.

Moram da se usredsredim na ovo ovde i sada, govorim sebi. Na sve dobre stvari. Kićenje jelke. Božić koji samo što nije stigao. Čitava porodica okupljena u Grinouksu.

Već se osećajući bolje, ulazim u kuću za Bin i čvrsto zatvaram vrata za sobom. Svake godine željno iščekujem ovaj dan, i neću dozvoliti nikome da ga pokvari. Pogotovo ne Džou Maranu.

* * *

Sat kasnije raspoloženje mi je još vedrije, što možda ima neke veze sa dve čaše kuvanog vina koje sam progutala. Okitili smo novogodišnju jelku i okupili se u kuhinji, i na uspravljenom ajpedu gledamo video koji su Bin i Gas napravili za tatu. Sedim sklupčana u prastaraj pletenoj stolici u uglu, prijatno omamljena, u nabranj cvetnoj haljini koju mi je sašila Mimi. Na ekranu je letnji dan, a ja sedim na prostirci na travnjaku, otvarajući svoje „babuške“ i svaku prilježno pokazujem tati.

Pogledam sad u tatu da vidim uživa li, a on se smeši smešten na svojoj stolici i nazdravlja mi čašom kuvanog vina. To je tipičan tatin dopadljivi gest. Moja najbolja drugarica Temi misli da je tata trebalo da bude glumac, i razumem zašto to kaže. On ima izgled i stav i prirodno privlači ljude.

„Efelant, bila si *preslatka* kad si bila mala“, kaže Bin razneženo. Cea porodica me zove „Efelant“, ili skraćeno Efi – tako sam izgovarala „elefant“.* Niko me nikad ne zove mojim pravim imenom, Eufemija (*bogu* hvala), ali kad smo kod toga, niko ni Bin ne zove „Beatris“, niti Gasa „Ogastus“.

„Da, a vidi kakva si sad“, dodaje Gas a ja odsutno odgovaram: „Ha, ha“, ne skrećući pogled s ekrana. Opčinjena sam prizorom mojih savršenih „babuški“, tek izvađenih iz kutije. Još uvek ih imam – pet ručno oslikanih drvenih matrhoški, lutkica koje staju jedna u drugu, sa blistavim naslikanim očima, rumenim obrazima i spokojnim osmesima. Sada su već oguljene i išarane flomasterima, ali su mi najdraža uspomena na detinjstvo.

Dok su ostala deca imala medvediće, ja sam imala svoje babuške. Rastavila bih ih, poređala u niz, pričala s njima

* Engl.: *Elephant* – slon. (Prim. prev.)

dok su one „razgovarale“. Ponekad su predstavljale našu porodicu: dvoje krupnih roditelja i troje male dece, pri čemu sam ja bila najmanja lutka. Ponekad su sve bile moje različite verzije. Ili bih im pak nadenula imena svojih školskih drugarica, pa bih se s njima igrala svakodnevnih svađa. Međutim, najčešće su za mene bile samo neka vrsta brojanica. Rastavljala bih ih i sastavljala, gotovo i ne gledajući u njih, utešena poznatim ritualom. Zapravo, to još uvek radim. One do današnjeg dana stoje pored mog kreveta i još uvek se igram njima kad sam uznemirena.

„Pogledaj tvoju *haljinu*“, govori mi sada Bin, zagledana u ekran. „Hoću i ja jednu takvu!“

„Mogla bi da je sašiješ“, kaže Mimi. „Još uvek imam kroj. Postoji i verzija za odrasle.“

„Stvarno?“ Bin se ozari. „*Obavezno* ću je napraviti.“

Po ko zna koji put se divim kako je Bin preuzela Miminu kreativnu prirodu. Obe šiju i pletu i kuvaju. Umeju da pretvore svaki prostor u pravu čaroliju, pomoću plišanih jastučića i tanjirića sa kolačićima od ovsas. Bin se bavi marketingom i radi od kuće, pa čak joj je i kancelarija prelepa, sa visećim sobnim biljkama i umetničkim posterima.

I ja kupujem jastučice i kolačice od ovsas. Čak sam pokušala da nabavim i viseću biljku. Međutim, to nikad ne izgleda isto. Nemam taj dar. Ipak, imam druge veštine. Bar mislim da ih imam. (Je li biti dosadan kao čir na dupetu veština? Jer sam, očigledno, u tome najbolja.)

Naša kuhinja je vrhunski primer Mimine kreativnosti, mislim, razneženo je gledajući. Pravo umetničko delo. Svaki ormarić predstavlja gustu šumu, iscrtanu flomasterima, građenu godinama. Sve je počelo od jednog malog miša kojeg je Mimi nacrtala da me razvedri kad sam, sa neke tri godine, razbila koleno. Nacrtala je miša u uglu jednog plakara,

namignula mi i rekla: „Nemoj da kažeš tati.“ Opčinjeno sam posmatrala miša, ne mogavši da verujem da je nacrtala nešto tako sjajno, i to *na nameštaju*.

Nekoliko nedelja kasnije Gas se zbog nečeg uznemirio, a ona mu je nacrtala smešnu žabu. Zatim je, godinama, dodavala crtež za crtežom, slikajući razne šumske prizore. Drvećem je obeležavala rođendane, životinjama Božić. Puštala je i nas da damo svoj doprinos. Crtali smo zadržavajući dah, osećajući se moćno. Leptir... crvić... oblak.

Vrata ormara su sada već prilično popunjena crtežima, ali Mimi tu i tamo još uvek ubacuje nove detalje. Naša kuhinja je čuvena u selu i to je prvo što naši prijatelji traže da vide kad nam dođu u goste.

„*Niko drugi nema ovakvu kuhinju!*“, sećam se kako je uzviknula Temi kad ju je prvi put videla, sa jedanaest godina, a ja sam joj odmah odgovorila, pucajući od ponosa: „*Niko drugi nema Mimi.*“

Na ekranu ajpeda sada se smenjuju snimci tate na različitim žurkama koje smo tokom godina pravili i osećam kako me obuzima nostalgija dok gledam tatu obučenog u Deda Mraza kad sam imala osam godina... Tatu i Mimi u svečanoj odeći kako plešu na Bininom osamnaestom rođendanu... Toliko divnih porodičnih proslava.

Srećan rođendan, Toni Talbote!, pojavljuje se na ekranu na kraju videa, i svi oduševljeno zaplješćemo.

„Stvarno! Deco!“ Tata nam se ushićeno svima osmehuje. Ume da bude sentimentaln i vidim da su mu oči vlažne. „Ne znam šta da kažem. Ovo je neverovatan poklon. Bin, Gase, Efi... Hvala vam.“

„Ovo nije od mene“, kažem brzo. „To su napravili Bin i Gas. Ja sam ti napravila... ovo.“

Odjednom se postidevši, pružam mu svoj poklon, umotan u Bininu ukrasnu hartiju. Zadržavam dah dok on otpakuje veliku, široku knjigu i čita naslov.

„Dečak iz Lejtona na Moru.“ On me upitno pogleda, a onda počne da prelistava stranice. „O... bože moj.“

To je neka vrsta sveske sa isečcima koju sam napravila od fotografija Lejtona na Moru iz doba tatinog detinjstva, sa starih snimaka, razglednica, mapa i isečaka iz novina. Tako sam se udubila u sve to dok sam je pravila – zapravo, sad bih verovatno mogla da napišem doktorat na temu Lejtona na Moru.

„Arkada!“, uzvikuje tata, okrećući stranice. „Ruža i kruna! Škola *Sent Kristofer*... ovo me vraća u prošlost...“

On konačno diže pogled, ganutog izraza lica. „Efi, ljubavi, ovo je predivno. Tako sam dirnut.“

„To nije nikakva umetnost niti išta slično“, kažem, odjednom svesna da sam samo zalepila sve isečke, a Bin bi verovatno s njima uradila nešto superkreativno. Ali Mimi me hvata za ruku.

„Ne potcenjuj sebe, Efi dušo. To *jeste* umetnost. Ovo je umetničko delo. Istorijsko. Puno ljubavi.“

Iznenadeno primećujem da su i njoj zasuzile oči. Navikla sam na tatinu sentimentalnost, ali Mimi stvarno nema običaj da pusti suzu. Danas je svakako pomalo raznežena. Gledam je kako uzdrhtalom rukom uzima svoju čašu kivanog vina i pogleda u tatu, koji joj uzvraća značajnim pogledom.

Dobro, ovo je čudno. Nešto se dešava. Primećujem nagoveštaje. Ali šta je to?

Onda mi odjednom sine ideja. Oni imaju nešto na umu. *Sad* sve dobija smisao. Tata i Mimi su oduvek bili roditelji koji se najpre dogovore nasamo a onda nam saopšte već

donesenu odluku, umesto da nabacuju nagoveštaje. Imaju neki plan i sad će nam ga saopštiti, i oboje su zbog toga emotivni. Ooh, šta li je to? Neće valjda usvojiti dete, je li?, pomislim zapanjeno. Ne. Sigurno ne. Ali šta je onda? Gledam kako tata zatvara moju knjigu i ponovo pogleda u Mimi, a onda nam se obrati.

„Dakle. Slušajte svi. Mi smo...“ On se nakašlje. „Imamo vesti za vas.“

Znala sam!

Otpijam gutljaj kivanog vina i napeto čekam, dok Gas ostavlja telefon i diže pogled. Vlada duga, čudna tišina i ja nesigurno pogledam u Mimi. Njene sklopljene ruke su tako stegnute da su joj zglobovi na prstima pobeledi, i prvi put osetim blagu nelagodu. Šta se dešava?

Delić sekunde kasnije u glavi mi sine očigledan, užasavajući odgovor.

„Jeste li dobro?“, pitam uspaničeno, već zamišljajući čekaonice i infuzije i ljubazne doktore sa lošim vestima na licu.

„Da!“, odgovara brzo tata. „Dušo, *molim te* ne brini, oboje smo dobro. Oboje smo savršeno zdravi. Nije... to.“

Zbunjeno gledam u brata i sestru, oboje su nepomični, Bin izgleda zabrinuto a Gas namršteno obara pogled ka kolenima.

„Međutim.“ Tata duboko uzdahne. „Moramo da vam kažemo... da smo nešto odlučili.“

DRUGO POGLAVLJE

Osamnaest meseci kasnije

Doživela sam izvantelesno iskustvo tačno tri puta u životu.

Prvo se desilo kad su nam roditelji rekli da se razvode, bum, kao grom iz vedra neba, bez ikakvog razloga, koliko sam ja mogla da shvatim.

Drugo je bilo kad je tata objavio da ima novu devojkicu po imenu Krista, koja je prodavačica opreme za vežbanje koju je upoznao u baru.

Treće se dešava upravo sad.

„Jesi li me čula?“ Binin uznemireni glas mi odzvanja u uvu. „Efi? Prodali su Grinouks.“

„Da“, odgovaram, čudno kreštavim glasom. „Čula sam te.“

Osećam se kao da letim negde visoko i posmatram sebe. Eto me, stojim naslonjena na pročelje zgrade broj četiri u Grejt grovnor plejsu u Mejferu, u svojoj konobarskoj uniformi, odvrćući glavu od jarkog sunca i zatvarajući oči.

Prodat. *Prodat.* Grinouks. Pripao neznancima.

Bio je na tržištu godinu dana. Gotovo sam poverovala da će tu zauvek i ostati. Bezbedno smešten na Rajtmuvu.* A ne *prodat.*

* Najveći britanski sajt za trgovinu nekretninama. (Prim. prev.)

„Efi? Efelant? Jesi li dobro?“

Binin glas mi prekida misli i ja se prenem i vratim u stvarnost. Opet sam u svom telu. Stojim na trotoaru, gde zapravo ne bi trebalo da budem. *Salsa verde ketering* ne odobrava da njihovi konobari odlaze na telefonske pauze. Niti na pauze do toaleta. Niti na bilo kakve pauze.

„Da, naravno! Naravno da sam dobro.“ Uspravim se i snažno izdahnem. „Mislim, bože. To je samo kuća. Ništa značajno.“

„Pa, u neku ruku i jeste. Tamo smo odrasli. Bilo bi razumljivo da si uznemirena.“

Uznemirena? Ko je rekao da sam uznemirena?

„Bin, nemam ja vremena za ovo“, kažem odsečno. „Na poslu sam. Kuća je prodata. Kako god. Neka rade šta hoće. Sigurna sam da je Krista već odabrala neku raskošnu vilu u Portugaliji. Pretpostavljam da ima ugradni plakar za sve svoje narukvice sa privescima. Izvini, kako ih ona ono zove? Njene *džidža-bidže*.“

Osećam preko telefona kako Bin žmirka. Ona i ja imamo različita mišljenja o mnogim temama, od balkoneta bruseva do vanila krema – ali iznad svega o Kristi. Problem s Bin je u tome što je ona tako *фина*. Trebalo je da bude diplomata. Ona traži nešto dobro u Kristi. Dok ja samo posmatram Kristu.

U mislima mi se automatski pojavljuje vizija tatine devojke: plava kosa, veštački zubi, veštački preplanuo ten, antipatični jazavičar. Kad sam je prvi put videla, zaprepastila sam se. Bila je tako mlada. Tako... drugačija. Već sam bila preneražena što tata uopšte ima devojku. A onda smo upoznali nju.

Trudila sam se da mi se ona dopadne. Ili bar da budem pristojna. Stvarno, stvarno jesam. Ali to je nemoguće. Tako da sam nekako... otišla u suprotnom pravcu.

„Jesi li ih videla danas na *Instagramu*?“ Ne mogu odoleti da ne dodam so na ranu, a Bin uzdahne.

„Rekoh ti već, nemoj da gledaš.“

„O, treba da pogledaš!“, kažem. „To je stvarno sjajna fotografija tate i Kriste zajedno u penušavoj kadi, sa čašama šampanjca u ruci, sa heštegom *seksušezedesetim*. Zar to nije divno? Jer *stvarno* sam se pitala da li tata ima seks, naravno, a sada znam. Tako da je to baš dobro. Što je to potvrđeno. Mada, zar Krista nije u četrdesetim? Zar ne bi trebalo da i ona bude zastupljena? Oh, i on je svakako ponovo bio na kvarcovanju.“

„Ne gledam“, ponovi Bin tihim, odlučnim glasom. „Ali sam razgovarala sa Kristom. Navodno spremaju žurku.“

„Žurku?“

„Oproštajnu žurku zbog prodaje kuće. Biće to prilika da se pozdravimo s njom, pretpostavljam. Biće vrlo otmeno. Svečana odeća, catering i sve to.“

„Svečana odeća?“, ponovim s nevericom. „Čija je to ideja – Kristina? Mislila sam da će potrošiti sav keš na vilu, a ne na neku snobovsku žurku. Kad je to uopšte?“

„Pa, u tome je štos“, kaže Bin. „Očigledno je ponuda stigla pre izvesnog vremena, samo što tata to nikom nije govorio, za slučaj da se izjalovi. Tako da stvarno žure. Prodaja je u sledeću sredu, a žurka je sledeće subote.“

„Sledeću *sredu*?“ Odjednom se osećam prazno. „Ali to je... to je...“

Brzo. Prebrzo.

Opet sklopim oči, puštajući da ta vest odzvanja u meni izazivajući bolne udarce. Ne mogu da se po ko zna koji put ne prisetim onog dana kad se svet zauvek promenio. Sedeli smo u kuhinji i pili kuvano vino, svi srećni i vedri, i nismo imali pojma šta će nas strefiti.

Naravno, kad bacim pogled unazad, bilo je nagoveštaja. Minine zgrčene šake. Tatine vlažne oči. Oni oprezni pogledi koje su jedno drugom dobacivali. Čak i malena jelka sada deluje značajno.

Ali kada vidiš malu jelku, ne možeš automatski da pomisliš: *Čekaj malo... mala jelka... sigurno mi se roditelji razvode!* Nisam imala pojma. Ljudi stalno govore: „Sigurno si nešto naslućivala.“ Ali stvarno nisam.

Čak i sad se ponekad probudim i posle nekoliko praznih, blaženih trenutaka odjednom *bum*, i svega se setim. Mimi i tata su se razveli. Tata se zabavlja sa Kristom. Mimi živi u stanu u Hamersmitu. Život kakav smo nekad poznavali je okončan.

A onda mi se, naravno, na pamet sruče i sve ostale katastrofe mog života. Ne samo da su mi se roditelji razveli, cela porodica nam se praktično rasturila. Ja sam u stalnoj svađi sa Kristom. S tatom više i ne pričam. Pre četiri meseca sam proglašena za višak i ostala bez posla. Jednostavno više *ne vladam* svojim životom. Kao da sam u nekoj magli. Ponekad se gotovo osećam kao da je neko umro, samo što niko nije doneo cveće.

A *uz to* nemam ni pravog momka još od Dominika, koji se pokazao kao potpuno dvoličan. (Zapravo, ako bismo računali po jedno „lice“ za svaku devojkicu koju je potajno kresao, bio je petoličan, i ne mogu da *verujem* da sam mu ispisala sve božićne kartice jer mi je rekao da imam lep rukopis. Stvarno sam naivna glupača.)

„Znam da se sve dešava baš brzo“, izvinjava se Bin, kao da je to njena krivica. „Ne znam šta će biti s nameštajem. Pretpostavljam da će sve negde smestiti dok ne nađu stan. U svakom slučaju, ja uzimam svoje stvari. Tata i Krista će u međuvremenu iznajmiti neki stan. Inače, Krista kaže da će danas poslati pozivnice mejlom, pa... htela sam da te upozorim.“

Sve se dešava tako brzo, pomislim, osetivši stezanje u grudima. Razvod. Devojkica. Prodaja kuće. A sada i žurka. Mislim, *žurka*? Pokušavam da zamislim odlazak na žurku u Grinouksu na kojoj Mimi nije domaćica, ali to jednostavno ne deluje dobro.

„Mislim da neću doći“, kažem bez razmišljanja.

„Nećeš doći?“ , pita Bin s nevericom.

„Nisam raspoložena za žurke.“ Trudim se da zvučim nemarno. „A mislim da te večeri imam obaveza. Pa eto. Lepo se provedi. Pozdravi sve od mene.“

„Efi!“

„Šta?“ , pitam je, namerno se praveći luda.

„Stvarno mislim da treba da dođeš. To je poslednja žurka u Grinouksu. Svi ćemo biti tamo. To nam je prilika da se oprostimo s kućom... da se okupimo kao porodica...“

„To više nije naša kuća“, odgovorim jednostavno. „Krista ju je uništila svojim 'ukusnim' krečenjem. A više nismo ni porodica.“

„Da, jesmo!“ , pobuni se Bin, preneraženo. „Naravno da jesmo porodica! Ne smeš tako da govoriš!“

„Ma dobro, kako god.“ Smrknuto buljim u zemlju. Bin može da kaže šta god hoće, ali to je istina. Naša porodica je rasturena. Razbijena na komadiće. I niko nikada više neće moći da nas sastavi.

„Kada si poslednji put razgovarala s tatom?“

„Ne sećam se“, lažem. „On je zauzet, ja sam zauzeta...“

„Ali razgovarala si s njim?“ Bin zvuči zabrinuto. „Pomirili ste se posle...?“

Posle one noći kad sam se izdrala na Kristu i izletela iz kuće, to hoće da kaže. Samo što je suviše taktična da to izgovori.

„Naravno“, opet lažem, jer neću da se Bin nervira zbog mene i tate.

„Pa, ja ne mogu da se čujem s njim“, kaže ona. „Uvek se javlja Krista.“

„Hmph.“ Trudim se da zvučim što je moguće više nezainteresovano, jer je za mene jedini način da se nosim sa celom tom situacijom u vezi s tatom da se ne uplićem u to. Naročito kada je reč o Bin, koja ume da mi uznemiri duh baš kad sam mislila da će ga smiriti.

„Efi, dođi na žurku“, ubeđuje me ona opet, ulagujući se. „Ne razmišljaj o Kristi. Misli na *nas*.“

Moja sestra je tako razumna. Ona uviđa i tuđa gledišta. Govori stvari poput *U drugu ruku* i *Razumem tvoje argumente* i *Shvatam šta hoćeš da kažeš*. Trebalo bi da se trudim da budem razborita kao ona, pomislim, u napadu samoprekora. Ili bi bar trebalo da se potrudim da *zvučim* razumno.

Zatvorim oči, duboko udahnem i kažem: „Shvatam šta hoćeš da kažeš, Bin. Razumem tvoje argumente. Razmisliću o tome.“

„Dobro je.“ Bin zvuči kao da je odahnula. „Jer će inače Grinouks nestati zauvek i biće prekasno.“

Grinouks će nestati zauvek.

Dobro, ne mogu sad da se nosim s tim. Moram da završim ovaj razgovor.

„Bin, moram da idem“, kažem. „Zato što *radim*. Na svom vrlo važnom radnom mestu *honorarne konobarice*. Čujemo se kasnije. Čao.“

Neupadljivo se vraćajući u ogromnu mermernu kuhinju, vidim da u njoj sve vri od gužve. Cvećarka raspakuje cveće, na sve strane stoje velike posude sa ledom i vidim momka kojeg zovu „menadžerom kuće“ kako žustro raspravlja o rasporedu sedenja sa Dejmijanom, vlasnikom *Salsa verde*.

Pripremanje ovako velikog otmenog ručka je kao pripremanje predstave, i dok posmatram kuvare kako rade, raspoloženje mi se popravlja. Samo treba da radim i da se nečim zabavim. Da. To je rešenje.

Za mene je bio veliki stres kad sam ostala bez posla u organizovanju događaja. (To *nije* bilo zato što sam bila loša. Ili bar, čak i ako jesam, nisam bila jedina, jer su otpustili čitavo odeljenje.) Ali trudim se koliko god mogu da ostanem pozitivna.

Konkurišem za bar po jedan novi posao svakog dana, a ko-nobarisanje mi pomaže da preživim finansijski. Nikad se ne zna kada će se prilika ukazati. Možda će mi *Salsa verde* biti spas, mislim, osvrćući se. Možda će ovo biti moj put nazad do organizovanja događaja. Ko zna šta bi moglo da se desi?

Tok misli mi se prekine kad primetim da cvečarka, dopadljiva seda žena, izgleda zabrinuto. Ona uhvati moj pogled i odmah pita: „Hoćete li da mi učinite uslugu? Da odnesete ovo u predvorje?“ Ona pokaže glavom na ogroman cvetni aranžman od belih ruža na metalnom postolju. „Moram da spasem ove peonije, ali ovo mi zauzima mesto.“

„Naravno“, kažem, uzimajući aranžman.

„O, nije trebalo!“, kaže mi Eliot, jedan od kuvara, dok mu prilazim sa cvećem, a ja mu uzvraćam širokim osmehom. Visok je i preplanuo, plavih očiju i atletski građen. Malo smo proćaskali ranije, dok sam mu krišom odmeravala bicepse.

„Znam da voliš bele ruže“, odgovaram sa koketnim osmehom.

Da li bi bilo previše izvući jedan cvet iz aranžmana i pružiti mu ga?

Da. Previše. A uz to je i krađa.

„Hej, jesi li dobro?“, pita me on nešto tiše. „Video sam te napolju. Izgledala si nekako uznemireno.“

On izgleda tako iskren, tako usrdno zabrinut, da ne mogu doleteti da mu se ne poverim. Bar malo.

„Oh, dobro sam, hvala. Upravo sam čula da su prodali moj porodični dom. Roditelji su mi se razveli pre godinu i po dana“, objašnjavam, pošto me on belo gleda. „Mislim, *prebolela* sam to. Naravno. Ali ipak.“

„Razumem.“ On saosećajno klimne glavom. „Šteta.“

„Da.“ I ja klimnem glavom, zahvalna na razumevanju. „Upravo! *Stvarno* šteta. Ono kao... *zašto?* Jer, to se desilo sasvim iznenada. Bili smo *srećna* porodica. Znaš? Ljudi su,

ono kao, govorili: 'Čoveče! Pogledaj Talbotove! Oni su tako srećni! U čemu je njihova tajna?' Dok moji roditelji nisu odjednom, kao, rekli: 'E, znate šta, deco, razvodimo se.' Ispostavilo se da je *to* bila njihova tajna. A ja još uvek... znaš. Ne razumem“, zaključim, nešto tišim tonom.

„Čoveče. To je baš...“ Eliot deluje zbunjeno. „Mada, dobro je što su sačekali da odrastete, zar ne?“

To svi uvek kažu. I nema svrhe suprotstavljati se. Nema svrhe da odgovoriš: *Ali zar ne razumeš? Sada posmatram svoje detinjstvo i pitam se da li je sve bilo laž.*

„U pravu si!“ Nekako uspevam da se vedro nasmešim. „U svemu ima nečega dobrog. Pa, jesu li tvoji roditelji još u braku?“

„Naime, jesu.“

„To je lepo.“ Ohrabrujuće mu se smešim. „To je baš lepo. Utešno. Mislim, možda to i neće potrajati“, dodajem, jer je pošteno da ga upozorim.

„Da.“ Eliot okleva. „Mislim, oni deluju zadovoljno...“

„*Deluju zadovoljno*“, ponovim pobedonosno, jer je upravo pogodilo suštinu. „Upravo tako! *Deluju zadovoljno*. I onda, odjednom, bum! Oni se rastave a tata ima novu devojkicu po imenu Krista. U svakom slučaju, ako ti se to desi, tu sam da te utešim.“ Stežem mu ruku da što usrdnije izrazim saosećanje.

„Hvala“, odgovara Eliot, pomalo čudnim tonom. „Cenim to.“

„Nema problema.“ Opet mu se smešim, što vedrije umem. „Odoh da odnesem ovo cveće.“

Dok nosim cvetni aranžman uz stepenište do predvorja, osećam nekakvu toplinu. On je sladak! I *mislim* da je možda zainteresovan. Možda bih mogla da ga pozovem na piće. Opušteno. Ali takođe i da mu jasno pokažem svoje namere. Kako ono kažu u ličnim oglasima? *Zabavljanje i nešto više.*

O, čao, Eliote, da li bi hteo da odemo na piće, zabavljanje i nešto više?

Ne. Aah. Nipošto.

U svakom slučaju, kada se vratim u kuhinju, shvatam da ovo nije pravi trenutak. Gužva je još veća nego pre a čini se da su svi još nervozniji nego kad sam izašla. Dejmijan se raspravlja sa menadžerom kuće, a Eliot pokušava da se uključi u razgovor ukrašavajući desert čokoladnim kremom. Divim mu se na hrabrosti. Dejmijan deluje prilično zastrašujuće, čak i kad je dobro raspoložen, a kamoli kada je besan. (Čula sam priču o tome kako se jedan kuvar sakrio u frižider radije nego da se suoči s Dejmijanom, mada to *ne može* biti istina.)

„Hej, ti!“, brecne se drugi kuvar, koji stoji nad velikim loncem čorbe od graška. „Promešaj malo ovo.“ On mi pruža svoju drvenu varjaču i odlazi da se uključi u svađu.

Nervozno gledam u bledozelenu tečnost. Čorba je iznad mog platnog razreda. Mada, možeš li da upropastiš čorbu? Ne. Naravno da ne možeš.

Dok je mešam, zapišti mi telefon i ja ga nespretno vadim iz džepa, još uvek drugom rukom mešajući čorbu. Stigla mi je poruka – a kada vidim da na ekranu piše *Mimi*, već čujem njen umirujući irski naglasak. Otvaram poruku i čitam:

Dužo, upravo sam saznala za kuću. To se moralo desiti. Nadam se da si dobro. Ti si osetljiva, Efelant, i mislim na tebe. Danas kad sam raščičavala stvari našla sam ovu fotografiju, sećaš li se ovog dana?

Vidimo se uskoro ljubavi

Mimi xxx

Kliknem na fotografiju u prilogu i odjednom me preplave sećanja. To je proslava mog šestog rođendana – dan kada je Mimi celu kuću pretvorila u cirkus. Digla je šator u našoj ogromnoj, zasvođenoj dnevnoj sobi, naduvala milion balona pa čak naučila i da žonglira.

Na fotografiji imam svoju baletsku suknjicu i stojim na starom konjiću za ljuljanje. Sva sam raščupana i izgledam kao najsrećnija šestogodišnjakinja na svetu. Uz mene stoje tata i Mimi i drže me za ruke, smešeći se jedno drugom. Dvoje nežnih roditelja.

Gutajući knedlu zumiram fotografiju, izučavajući mlada i usrdna lica svojih roditelja, posmatrajući naizmenično jedno pa drugo, poput detektiva koji traži tragove. Mimi sva blista dok se osmehuje tati. Njegov osmeh je podjednako pun ljubavi. Dok ih gledam, utroba mi se grčevito steže. Šta se desilo? Bili su srećni, *bili* su srećni...

„Ej!“ Nečiji glas mi prekida misli. Bučan, besan glas. Naglo dižem glavu i vidim kako mi se Dejmiijan približava, i srce mi se stegne.

Ne. Nee. To nije dobro. S treskom ispuštam telefon na radnu površinu i brzo i žustro promešam čorbu. Nadam se da je to „Ej!“ bilo upućeno nekom drugom – ali on odjednom stoji na pola metra od mene i mrko me gleda.

„Ti. Kako god da se zoveš. Šta ti je s licem? Bolesna si?“ Zbunjeno dodirujem svoje lice. Vlažno je. Zašto je vlažno? „Čekaj malo.“ On mi zgroženo prilazi još bliže. „Jesi li ti to *plakala*?“

„Ne!“ Brzo obrišem lice i nalepim na njega vedar osmeh. „O bože, ne! Naravno da nisam!“

„Dobro je“, kaže Dejmiijan, preteći uljudno. „Jer ako jesi...“

„Nisam!“ , odgovaram preterano veselo, baš kada krupna suza kapne na zelenu površinu čorbe. Stomak mi se grči od užasa. Otkud sad to?

„*Jesi!*“, prasne on. „Suze ti kaplju u čorbu, jebote!“

„Nisam!“ , ponavljam u očajanju, dok još jedna suza pada u čorbu. „Do-obro sam!“ Glas mi prelazi u jecaj i, na moj užas, još jedna krupna suza pada u lonac.

O bože, mislim da mi ta nije pala iz oka.